

İğne Deliğinden Gelecek

Gelecekte gelen bir tarih kitabından alıntılar

Odama girdiği anda kızcağızın ümitsiz, depresif ve intiharın eşiğinde olduğunu anlamıştım, yüzünden okunuyordu hepsi. Bağımlılıklarıyla ne kadar uzun süredir mücadele ettiğini, farklı kaç tedavi yöntemi denediğini, son çare olarak, ama bütün ailesinin şiddetli itirazlarına rağmen, bana geldiğini, daha anlatmadan biliyordum. Tabii o laf arasında "Sizin gibi rutin dışı teknikler kullanan..." derken büyük nezaket gösteriyordu. Meslektaşlarıma sorsanız "şarlatan, kayışı koparmış" ya da "karanlık tarafa geçmiş" gibi nitelemeler duymanız daha muhtemeldi.

Önce onu uzun uzun dinledim. Tahmin ettiğim gibi, kişiye özel üretilen sihirli kimyasal formüllerin bağımlısı olmuştu. Başka bir şey düşünemiyor, insanlarla yakınlık kuramıyor, çalışmıyordu. Gittiği doktorlar, en son aldığı formüle yönelik tedavi uyguluyor ve başarılı da oluyorlardı. Ama o bağımlılığa bağımlı olmuştu bir kere. Her gün yenisi çıkan, doz ve bileşenleri müşterinin talebine ve fizyolojisine göre değişen, henüz etkileri anlaşılamadığı için yasal anlamda uyuşturucu olup olmadığı da tartışmalı maddelerin sayısı bile belirsizdi. Bu "özel" bileşikler üreten laboratuvarlar onu tanıdı bir kere. En iyi müşterilerini yeni çıkan her üründen haberdar etmeleri çok doğaldı.

Bu yeni bileşikler geçmiş yüzyıllardaki gibi zombiye çevirmiyordu gerçi insanları, yan etkileri çok daha hafifti. Ama beyne bu kadar derin bir seviyeden müdahale etmenin temel etkisi aynıydı: Onlara alışan hayattan kopuyor, artık onların dünyasında yaşıyordu.

Hastam için de bardağı taşıran son damla erkek arkadaşından ayrılması değil, bunu 6 ay boyunca fark etmemesi de değil, olaydan çok sonra, aslında ortada bir ilişki de olmaması olduğunu anlamasıydı.

Tek seans sürecekte tedavi öncesi hayli uzun bir hazırlık sürecinden geçtik. Gerekli değişiklikleri yapabilmem için beyninin içini avcumun içi gibi bilmem gerekiyordu. O yüzden tüm riski göze alıp kullandığı (hatta bırakmış olduğu) uyuşturucuları bir kere de benim yanımda, beyin haritalama cihazına bağlıyken denemesini istedim. Sonrasında da en çok korktuğu, nefret ettiği ya da iğrendiği şeyleri anlatmasını ve aynı anda zihninde canlandırmasını. Bunlar olurken tüm kafatası son derece hassas sensörlerle sarılıydı ve sistem algıladığı elektrik alan

değişikliklerinden hangi nöronların uyarıldığını hesaplayıp hepsini kaydediyordu. En sonunda büyük gün geldi. Onu hareketsiz bırakacak, bilincini kapatmayacak, uzun süreli hafızasını devre dışı bırakacak ilaçları içti. Elektrotlar beynin içine, önceden hesaplanmış noktalara yerleştirildi.

Sonra uyuşturucu kokteyline geldi sıra. Beynin keyif merkezlerinin maksimum uyarılması anında ateşlenen elektrotlar ona ya çok korkunç bir fiziksel acı veriyor ya tüm ailesinin ölümünü gözünde canlandırıyor ya da akreplerle dolu bir kuyuya atıyordu. Ya da hepsini aynı anda oluyordu. Neyse ki bütün bunlar sadece 7 saniye hafızasında kalıyordu. Ama ne yazık ki, 7 saniye sonra döngü yeniden başlıyordu.

Amacım hayatta hiçbir şeyden zevk almaması değil, uyuşturucudan zevk almamasıydı. O yüzden hangi nöronların arasında yeni bağlar kurulduğunu sürekli takip ediyordum. En ufak bir hatada hiç beklenmeyen sonuçlar ortaya çıkabilirdi. Mesela hastanın benden veya doktorlardan veya odamın duvarının renginden ölesiye korkması ya da tam tersi bağımlısı olması gibi. Zaten sırrımı kendime saklamamın sebebi de bu teknolojiyle yapılabilecek kötülüklerin sınırsız olmasıydı. (Reklamcıların bununla neler yapabileceğini hayal etmek bile istemiyorum.)

Neyse ki hiçbir komplikasyon yaşanmadı. Uyandığında uyuşturucuları "kötü" olarak algılaması için iradesini kullanmaya ihtiyacı kalmamıştı, bağlantıları değişmiş beyni bunu onun yerine yapıyordu.

İlk önce pencereden dışarı baktı ve "Manzaranız ne kadar güzelmış!" dedi. Sonra o akşam ne yiyeceğinden bahsetti. Annesini ne kadar özlediğinden. Saçlarına yeni bir şekil vermesinin zamanının çoktan geldiğinden ve daha başka duymak istemediğim milyonlarca ayrıntıdan. Her 30 saniyede bir de kesip "İyi de ben bunu niye daha önce yapmadım - düşünmedim - fark etmedim?" diyordu. Yarım saat kadar sonra anladı ve gözleri parlayarak "Uyandığımdan beri hiç onları düşünmedim, istemedim de, ilk defa böyle bir şey oluyor, sanırım ben yaşamaya başladım!" dedi.

İşte bu duymak istediğim bir şeydi.